

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2014/15, 16. februar 2015, številka 1, letnik IV

Magdalena Hrastnik: »Za kulturo me je navdušil učitelj slovenščine«

Knjižnica Laško: Štirideset let zbirke Odisej

Knjižnica PŠ Debro: Urica z muco Copatarico

Lutka Putka in kuhalnica

Devetošolci v celjskem muzeju

Angleška noč branja

Prvošolci pomahali Litvancem

Sodelovanje na natečaju Kar seješ, to žanješ

Ledeno gledališče na prostem

Skrivnostni darovalec ptičje hišice

Otroški pevski zbor na koncertu v Thermani

Smučarska šola v naravi

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2014/15, 16. februar 2015, številka 1, letnik IV

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Katja Pajk, Anita Blatnik, Anemarie Hrastnik, Aleks Brižič, Blaž Hrastnik, Jakob Pirš, Stella Tretnjak, Špela Štor, Nina Stiplošek, Nika Novak, Saška Maček, Zarja Nemeč, Tilen Pasarič, Barbara Grešak, Tina Vorina, Eva Vujasinović, Sara Sakić, Neža Sušič, Asja Zupanc Rezec, Maja Videc, Jožica Terbovc, Žak Lončar, Zala Tausess, Roman Aleš Pušnik, Aleks Korun, Tjaša Gorišek, Jan Gunzek, Julija Teršek, Januš Suša, Gaja Kolšek

Naslovnica: Gaja Kolšek

Reklamni oglasi: Anita in Ana Blatnik

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

INTERVJU

»Za kulturo me je navdušil učitelj slovenščine«

Vsestranska kulturna ustvarjalka Magdalena Hrastnik se je nad kulturo navdušila že v najrosnejših letih. Pri tem sta imela pomembno vlogo njen učitelj slovenščine in njena teta, ki je znala lepo pripovedovati. Strast do kulturnega ustvarjanja je kasneje začela prenašati na mlajše in starejše, s katerimi je ustvarila že kar nekaj odmevnih projektov.

Ste zelo aktivna kulturna ustvarjalka. Kdaj se je pokazalo vaše zanimanje za kulturo?

Pokazalo se je že v osnovni šoli. Navdušil me je učitelj slovenščine, pokojni gospod Štruklec, ki je zelo lepo znal interpretirati Prešernove Poezije, predvsem Povodnega moža. Zanimiv se mi je zdel zato, ker je znal dramatizirati in pretiravati. To me je spodbudilo, saj so bile to zelo lepe ure slovenščine. A že prej, še čisto v rosnih letih oziroma v prvih razredih osnovne šole, sem igrala v igricah, in ker sem bila majhna, sem bila palček pri dedku Mrazu ali rožica za dan žena. Seveda takrat nismo imeli televizije. Vse, kar je bilo vizualnega, me je pritegnilo. Znala sem tudi prisluhniti. Najraje sem poslušala staro teto, ki je pripovedovala zelo doživeto. Zelo dobro je znala pripovedovati o pasijonskih igrah, ki so bile takrat uprizorjene v Laškem. Povedala mi je, da je bilo zelo veličastno in da je bilo to za vsakega gledalca nekaj posebnega, saj so ljudje prihajali od blizu in daleč, da bi si ogledali pasijon. Pripravljali so tudi druge predstave. Tam, kjer je danes veroučna učilnica, je bila včasih velika dvorana, uporabljali pa so tudi cerkev. Teta je o vsem tako doživeto pripovedovala, da se je v meni prebudila »upornica«, zato sem si rekla, da bom tudi jaz nekaj naredila na tem področju. To me spremlja že vse življenje, pri čemer se mi zdi slovenska beseda kot sveta stvar.

Katero področje kulture vam je najbližje?

Najbližja mi je poezija, saj tudi sama kdaj kaj napišem. Rada grem pogledat tudi kakšno operno ali baletno predstavo, v zadnjem času me je pritegnil tudi muzikal. To je res posebna vrsta glasbe, ki mi je še posebej všeč. Občinstvo, ki pride gledat muzikal, ima iskrice v očeh, saj se dotakne vsakega človeka. Igralec ali pevec je najbolj naraven, ker mu je dovoljeno, da je čisto

sproščen, lahko se šali na svoj račun. Ko človek gleda muzikal, se vse zdi zelo preprosto, čeprav je v ozadju izredno garaško delo.

Sodelujete v kulturnem društvu Koral. Kdaj je bilo ustanovljeno in s kakšnim namenom?

Začetki društva segajo približno v leto 1991. Leta 1992 smo se registrirali kot kulturno društvo Gloria, da bi prepevali pri maši. Zbor je potreboval vodjo. Ker finančno ni šlo drugače, smo se prijavili, da smo dobili denar in s tem

zborovodjo. Kasneje se je zbor preimenoval v Mešani pevski zbor Koral in gledališka skupina. Pridružila se je tudi Vokalna skupina Lilija. Svoje delovanje smo razširili tudi na koncerte. Lani smo jih imeli približno dvanajst. Zelo priljubljen je koncert mladih glasbenikov. Enega imamo v zimskem času in enega konec avgusta, slednji je

že tradicionalen.

Z vami sodelujejo različne generacije. Kako izbirate sodelujoče za posamezne projekte?

Glede tega smo verjetno posebnost v slovenskem prostoru. To medgeneracijsko druženje se dandanes zelo promovira, a je zagotovo posebnost, da se promovira na odru. Mnogi zbori in skupine se sprašujejo, zakaj nimajo podmladka, ampak pri tem pozabijo, da ne naredijo nič za to. Če hočeš imeti podmladek, moraš biti potrpežljiv, strpen in dobrohoten. Mlade ljudi moraš znati pohvaliti. Če jih odrasli ne znamo pohvaliti, odidejo. Tudi to, če se nekdo najprej skriva pod mizo in noče sodelovati, nato pa na koncu pride malo zraven, moramo pohvaliti.

V naši skupini se imamo zelo lepo. Največji projekt je bil Pasijon. V njem je sodelovalo sto dvajset ljudi. Petdeset otrok in šestdeset odraslih. Zelo pomembno je, kaj izberem za projekt. Če je

izbrano kakovostno, se ljudje pridružijo, saj se počutijo nagovorjene. Nesmiselno bi bilo, da bi trenutno izbrala neko »zateženo« dramo, ker ne bi imeli občinstva. Pri nas lahko sodeluje, kdorkoli želi, kar je posebnost. Zato tudi ne uspemo na tekmovanjih, da bi na primer prišli na državno raven.

Zagotovo ste ponosni na svoje uspehe. Jih lahko nekaj naštejete?

Beseda uspeh je takšna, da lahko zelo boli. Zato moram biti poštena. To ni moj uspeh. To je uspeh vseh, ki se združujejo pri nekem projektu in delajo skupaj. Sama bi na primer težko »letala« po odru. Mogoče kdaj na hitro, a imam preveliko tremo. Za to, kar naredimo skupaj, ne bi rekla, da je uspeh, ampak da je dar. Ogromno stvari smo soustvarili, sama imam pri teh projektih mogoče res neko vrlino, in sicer znam organizirati. Pri tem bi omenila nekatere dogodke, kot so Kresniček, Hmeljska princesa, Miklavž prihaja, Trije prašički in Volk.com, Omara dveh svetov, Pepelka, Onkraj sonca ... Predstavili smo se tudi z dramo, kjer je naslovni igralec dobil priznanje oziroma nagrado, odigrali Lepotico in zver ter nepozabnega Malega princa, ki je bil posvečen pokojni ravnateljici Ireni Mulej. Potem so mnoge božičnice in predstave ob materinskih dnevih in različnih priložnostih. Bilo je mnogo dogodkov, vendar se mi najpomembnejši zdi Pasijon.

Ob pogledu nazaj ste zagotovo ponosni. Ali imate še kakšne neuresničene želje?

Za naprej mislim, da se bom kar pustila presenetiti. Gre za štirideset otrok, in če to pomnožimo vsaj z dve ali s tri, je to sto dvajset ljudi, ker gre tudi za starše. Ko se dobimo, smo res velika ekipa. Starši imajo velika pričakovanja, otroci imajo velike oči in velike sanje, pri čemer skupaj ponavadi najdemo nekaj, kar ustreza vsem in je prijetno za poslušanje in gledanje. Ko ustvarjam neko predstavo oziroma ko začnem nekaj delati in potem, ko končamo, pride ven nekaj čisto drugega, kot sem si predstavljala. Velikokrat mi pomaga tudi kaplan, ki me spomni na besede ali želje katerega otroka ali starša.

Kako vam v teh težkih časih uspe zagotoviti finančno zaledje za svoje projekte?

Po pravici povedano ne vem, kako mi uspe. Občinska sredstva so zelo skromna za toliko projektov. Če bi ostali samo pri petju in bi naredili nekaj malega na leto, bi se mogoče izšlo. Ker pa toliko delamo, se moramo nekako znajti. Krasno bi bilo, če bi bile predstave za otroke zastonj, ampak kulturni center vse vaje računa, kar je malo na glavo postavljena zadeva ali pa je odsev politike, ki še zdaleč ne razmišlja, da bi rada ohranila slovenski narod. Zato se zahvaljujem vsem, ki so pripravljeni za otroke in naš narod narediti nekaj brezplačno in iz dobre volje. Kostume, ki si jih otroci seveda najbolj želijo in o katerih najbolj razmišljajo, krojim sama. Ponavadi sama šivam kostume, a če jih je več, mi tudi drugi priskočijo na pomoč.

Pri delu se zgodi marsikaj. Se morda spomnite kakšne zanimive prigode z vaj ali nastopov?

Da, ogromno se zgodi. Bila je predstava pred skoraj štiridesetimi leti, ko je neka mama klečala pred Marijino podobo in molila, da bi rešila njenega sina. Na vseh vajah smo se smejali in zafrkavali, da ja ne bi Marija padla s stene. In potem je res prav na premieri predstave Marijina podoba iz neznanega vzroka padla.

Vaša družina je nasploh kulturno zelo dejavna. Kako vam uspe uskladiti vse obveznosti?

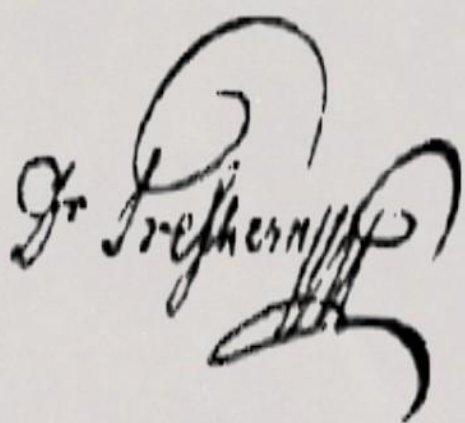
Včasih je šola na tretjem mestu, ampak po trezni presoji in z odgovornostjo staršev. Spodbujam jih, da je včasih treba žrtvovati kakšno vsakodnevno obveznost, da sploh kaj nastane. Otroci rastejo z glasbo. Glasbena šola pri nas doma seveda zavzema neko nujno izobrazbo v družini. Vsi so naredili nižjo glasbeno šolo ali še hodijo vanjo. Do zdaj se samo eden v naši družini ni odločil, da bo ostal v glasbi, ostali pa so vsi glasbeniki, tako da je s tem veliko dela, ampak se sami odločajo za to. Vse manj sem tudi kronični taksist, ker otroci delajo izpite, tako da je potem manj prevozov. V družini je že tako, da je včasih treba izbirati, kateri koncert je bolj nujen in na čigavem smo nazadnje bili. Drugače pa je usklajevanje kar težko in sama glede na to, da ne hodim v službo, lahko to počnem. Sicer to absolutno ne bi šlo.

Katja Pajk

POVODNI MOŽ

France Prešeren

Od nekdeje lepé so Ljubljanke slovele,
 al lepši od Urške bila ni nobene,
 nobene oèem bila bolj zaželene
 ob èasu nje cvetja dekleta ne žene. -
 Ko nárbolj iz zvezd je danica svetla,
 narlepši iz deklic je Urška bila.

želimo Vam lep in predvsem
 kulturno obarvan slovenski
 kulturni praznik.

VAŠ KRATKOČASNIK!

SLOVENSKI KULTURNI PRAZNIK

Zanimivosti o Prešernu

Materini pouki

Z denarjem France sploh ni znal. Zato so mu rekli mati: »H kaki kasi ne smeš priti. Denarja ti veliko potrebuješ. Zate bi bilo pri kasi napak.« Raje bi bili videli mati, da bi, kakor so stari stric Muhovec rekli, postal prefezar ali pa sploh vzel cesarsko službo. Pa je hotel biti advokat. Najraje bi bili mati videli, da bi bil takrat, ko je bil z Dunaja doma, Dunaj in vse pustil in šel v lemenat. Ko so se pa prepričali, da noče zavreči izbranega poklica, tudi mati niso več silili vanj.

Doktorjev najboljši prijatelj Matija Čop

Matija Čop je bil njegov najboljši prijatelj; vselej se je tako zdelo, da je s Čopom izgubil na Zemlji vse, kar je imel. Čopova modrost ga je vodila. V letih sta si bila nekaj narazen; a sta se kljub temu tikala. »Takrat je bilo tako fletno,« je rekla sestra Katra. Čop je bil tako lepega zadržanja. Bil je v tako dobrem imenu; pa je bil tudi vreden tega imena.

Ernestina Jelovšek

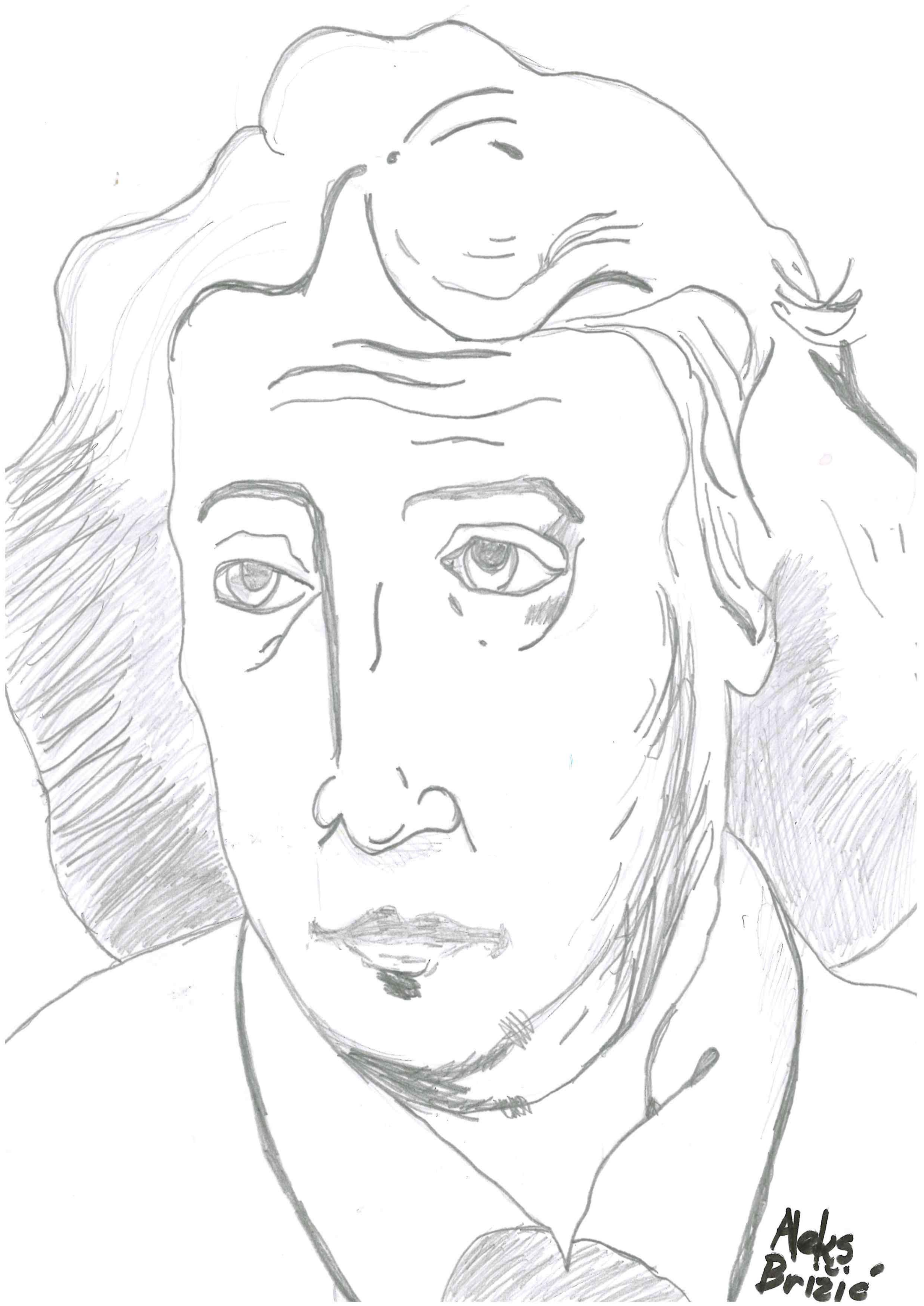
Nekaj Prešernovih splošnih misli o spovedi. Povedal jih je Ernestinini materi, ko ga je vprašala, če hodi k spovedi. Prešeren je dejal: »Za moškega ni nič bolj poniževalnega – skoraj onečaščujočega – kot je spoved. Če je kdo storil krivico in to tudi uvidi, jo naj skuša poravnati; je namreč greh, če škoduješ svojemu bližnjemu. Če pa krivice ne poravnam, mi ne more dati odveze v imenu Boga vsemogočnega noben duhovnik.«

Janez Trdina

Smole je prebival pozimi navadno v Ljubljani, poleti pa ali v kakšnih toplicah ali v Prežeku. Petrič veli, da ga ne more dosti hvaliti. Prihodke da je zapravljal tako čez mero nepremišljeno, da mu je dostikrat zmanjkalo denarja za najpotrebnejše reči, na primer za sol. Neprenehoma so morali ljudje čakati za plačo ali celo posojati. Gostoljuben je bil brez konca in kraja. Prijateljem ni stregel le z najboljšim domačim vinom, ampak tudi z dragim šampanjcem. Kak posebno vesel večer je šla rakom žvižgat cela košara butelj. Spat se ni mogel lahko spraviti, pred eno uro po polnoči ni legel nikoli, včasih je blagoval z društvom do treh in tudi do belega dne.

Enkrat ga je pohodil Prešeren (menda leta 1839) in ostal pri njem dobre tri tedne. Imela sta direndaj, da nikoli takega. Šampanjec je tekkel curkoma. Kaj sta se menila in čemu sta se tako neusmiljeno krohotala, malo izobraženi oskrbnik ni mogel razumeti. V posteljo sta hodila ob dveh in ob treh, potem pa spala kakor klade in smrčala strahovito, da se je po vsem gradu čulo, do enajstih in tudi do poldne. Čez nekoliko dni se jima je pridružil še turnski grof, pesnik Anastazij Grun. Zdaj šele se je začela črna vojska. Hrum in šum razposajenih gospodov se je razlegal cele dni in noči, vsa družina je govorila: »Takah norcev še grad ni videl.« Na srečo je trajalo to samo tri dni. Ko je Turnski odrinil, sta morala razsajati sama.

Anemarie Hrastnik, vir: Prešeren.net

Alex
Brizic

ANKETA OB SLOVENSKEM KULTURNEM PRAZNIKU

Jezik naš vsakdanji

Veliko ljudi meni, da je dovolj, da obvladajo materni jezik do te mere, da ga uporabljajo v vsakdanjem življenju. Pogosto lahko slišimo, da pretirano poznavanje slovničnih pravil ni pomembno niti praktično. Argumentov za to naj bi bilo ogromno. Vendar ostaja vprašanje, kaj bi se zgodilo, če na primer Primorci ali Prekmurci ne bi znali knjižnega jezika in bi govorili le v svojem narečju. Bi jih ostali iz drugih delov Slovenije razumeli? Verjetno težko. To pomeni, da ima knjižni zborni jezik tudi narodno povezovalno vlogo. Ob slovenskem kulturnem prazniku, 8. februarju, smo o odnosu do pravilne rabe slovenščine povprašali nekatere delavce šole. Kaj so nam povedali, lahko preberete v naslednjih vrsticah.

Karolina Teršek: Pravilna raba slovenščine v javnosti je zelo pomembna. Res ji pripisujem velik pomen. Tisti, ki govori v javnosti oziroma v medijih, bi moral biti osveščen o tem in bi moral pravilno uporabljati naš slovenski jezik. Je pa res, da se nekateri tega ne zavedajo, zato je včasih mogoče v javnosti ali medijih slišati napake. Moj odnos do slovenščine je izredno pozitiven in si želim, da bi ljudje v čim večji meri lepo govorili slovensko in tudi naš jezik v javnosti lepo predstavljali.

Jelka Padežnik: Mislim, da se v javnosti ne izražamo dovolj slovnično pravilno, sploh kadar gre za pravilno rabo dvojine, ki je značilna za naš jezik. Mislim, da ni dovolj prisotna v pogovornem jeziku. Verjamem, da bi lahko še bolj pazili, še posebej kakšni politiki in znane osebnosti.

Dragica Đerić: Moje mnenje je, da Slovenci velikokrat ne pazijo na pravilno rabo slovenščine v javnosti, ker mislijo, da to ni tako pomembno, in ker je to govor, ki ga uporabljajo med sabo, torej ni javen, ampak zaseben. Torej odnos ni takšen, kot bi moral biti.

Zdi se mi, da ne pazimo dovolj pri izražanju, prepogosto uporabljamo tujke, govorimo angleško ... Mislim, da to ni prav, da je prevelik vpliv angleščine v slovenskem jeziku

Marko Sajko: V javnosti je treba govoriti pravilno slovenščino. Vsekakor bi lahko glede njene pravilne rabe v javnosti naredili še več.

PRIREDITEV OD SLOVENSKEM KULTURNEM PRAZNIKU

Francetu Prešernu v čast

Telovadnica naše šole je tudi letos gostila prireditev, ki so jo v čast največjemu slovenskemu pesniku pripravili učenci pod mentorstvom učiteljic Romane Juvan in Lidije Toplišek.

Zdravljica

Himna v tujih jezikih

Trubadurke

Mažoreti

Folkloristi

Voditeljica prireditve

Avtorska pravljica

Pravljíčarki

Naš muzikant

Župančičev Ciciban

Nadarjeni plesalki

Stella Tretnjak, Jakob Pirš

KNJIŽNICA LAŠKO

Zbirka Odisej je praznovala 40-letnico

V preteklem letu je zbirka *Odisej*, ki jo izdaja Založba Mladinska knjiga, praznovala 40-letnico. Kljub zavidljivi obletnici se ni zbirka prav nič postarala, še vedno je namenjena mladim (in odraslim) vseh generacij in najrazličnejših zanimanj.

V zbirki imajo svoje mesto dela, ki govorijo o življenju mladostnikov, njihovih stiskah, hrepenenjih in o tem, o čemer je težko govoriti na glas. Dotikajo se tem, ki jih zanimajo in vznemirjajo: ljubezen, prijateljstvo, odraščanje, iskanje svoje identitete in mesta v svetu, sobivanje, prezrtost, prikrajšanje, spolnost, bolezni, medvrstniško nasilje, nasilje v družini, droge, alkohol. Vsak roman ponuja veliko izhodišč za premislek o nas in našem odnosu do sveta in soljudi, o naših vrednotah in prepričanjih. Za tiste, ki jih poleg zgodbe v romanih zanimajo še njeno ozadje in podatki o avtorju, so uredniki Mladinske knjige pripravili portal www.fejstbuk.net, kjer dobite informacije o dobrih mladinskih knjigah.

Nekaj naslovov zbirke *Odisej* je pustilo večni vtis in jih toplo priporočam v branje mladim in vsem, ki jih še niste prebrali – Branka Jurca: *Ko zorijo jagode*, John R. Townsend: *Letoviščarji*, J. R. R. Tolkien: *Hobit ali Tja in spet nazaj*, Berlie Doherty: *Dragi nihče*, Alma M. Karlin: *Modri mesec*, Neli Kodrič Filipič: *Kaj ima ljubezen s tem?*, Fabio Neda: *V morju so krokodili*, Anne Frank: *Dnevnik Anne Frank*, John Green: *Krive so zvezde*, Anne-Laure Bondoux: *Čas čudežev*.

V knjižnici vas na mladinskem oddelku čakata razstava omenjene zbirke in kup dobrih knjig, ki vznemirijo in nas ne pustijo ravnodušne – zato posezite po njih!

Jerica Horjak

 KRITIKA

A. I. Cronin: Španski vrtnar

Zgodba govori o dečku Nikolausu, sinu konzula Harringtona Brande. V njegovi služni nanese, da morata oditi v San Jorge, ljubko vasico v Španiji. Hiša, v kateri prebivata, ima imela bujno razraščeni vrt, zato se konzul odloči, da bo najel vrtnarja.

Pisatelj na začetku opisuje dečka kot bledoličnega, bolnega, tihega otroka. Nato pa polnega življenja, veselja in radosti. Očeta predstavi kot delavnega, ponosnega in zaščitniškega do sina. Ta ljubezen, ki ne dovoljuje dostopa nikomur drugemu, je vzrok za sinovo bolezen. Ko se sin začne družiti s španskim vrtnarjem Josejem Santero, je oče ljubosumen, čuti sovraštvo do njega in takšna čustva zagotovo niso razumljiva. V knjigi je omenjena tudi njegova žena. Tudi v tem primeru vidimo njegovo odločnost, da bi jo pridobil, čeprav ga ne ljubi. V poroko je privolila samo zaradi smrti staršev. Po otrokovem rojstvu pa ga ni mogla niti vzgajati. Harrington ji je nudil vse razkošje, denar, a ni razumel bistva ljubezni. Z denarjem ne moreš kupiti sreče in ona je bila nesrečna. Zato mu je

ponudila nekaj časa za premislek, a jo je zavrnil. V tem delu se ponovno vidi neizprosnost in nerazumnost moških. V knjigi je tudi nekaj kriminala. Sluga Garcia je v resnici Rodrigo Espantago. Mož, iskan zaradi ropa in nasilja. Nikolaus ga ne mara, velikokrat pove očetu, kaj čuti, a ga ta enostavno presliši. To nas uči, da moramo zaupati mlajšim.

Velikokrat so ljudje preveč domišljavi, da bi požrli ponos in priznali napake. Takšen je tudi konzul, ko se manšetni gumbi in dragi kamni znajdejo v Josejem plašču, in spozna, da je Garcia lopov. Preprosto noče priznati, da je Jose nedolžen. Obsodijo ga na nekaj let zapora. Nato Nikolaus in dedek Pedro najdeta rešitev, skok z vlaka med potovanjem. Konzul gre zraven, saj

hoče videti njegovo ponižanje, hoče maščevanje. A na vlaku ne občuti ničesar. Nato ugotovi, kaj hoče Jose. Ravno ko hoče skočiti, ga Harrington prime za plašč. Ta se strga, noga se zatakne za stopnice in on z obrazom silovito trešči ob železniške tirnice.

Pisatelj ima bogat besedni zaklad, opisuje zelo natančno. Škotski pisatelj opisuje Španec kot

vesele, nasmejane in dobrosrčne ljudi. Angleže pa kot hladne, ponosne, trdosrčne. Sporočil je veliko. Na primer nikoli ne obupaj, zaupaj mlajšim, prava ljubezen premaga vse ovire, postavi se zase ... Priporočila bi jo vsem, saj ni težka za razumevanje.

Špela Štor

LITERARNO POUSTVARJANJE

Nadaljevanje Visoške kronike

Izidorjev in Jurijev sosed Max je Agato, ki naj bi postala Izidorjeva žena, a je ta ljubil Margareto, obtožil čarovništva. Sodniki so se odločili, da bo Agata šla v vodo. Če se bo vrnila, ni čarovnica, če pa bo ostala v vodi, je. Agati so, ko se je že skoraj utopila, gospodinje in Jurij pomagali iz vode. Jurij in Agata sta bila zaljubljena.

Agata je bila rešena. Jurij je stekel obiskat premočeno Agato v hišo. Ustrašila se ga je. Potolažil jo je, da je vse v redu. Zahvalila se mu je, da jo je rešil.

Jurij je odšel do Izidorja. Vprašal ga je, kako si je upal zagovarjati Maxa in ne Agate. Izidor mu je odvrnil, da ne bo podpiral zločinke. Jurij se je zelo razjezil in udaril brata Izidorja. Izidor je padel po tleh in nemočno obležal. Jurij se je prestrašil, da ga je ubil. Sklonil se je nadenj, Izidor pa ga je z vso močjo odrinil. Jurij ga je prosil, naj ga ne rani, vendar ga je preslišal. Izidor ga je pretepel. V ravno pravem trenutku, ko je bil Jurij še komajda živ, je iz hiše stopila Agata. Na vso moč je zakričala, da so vse gospodinje iz hiš pritekale k njej. Poklicale so policijo, saj se Izidor ni ustavil. Policija je prišla in ga odpeljala, da so mu sodili. Poslali so ga v zapor.

Agata se je z Jurijem odpeljala domov. Zdelo se je, kot da je vsega konec. Ampak ni bilo. Ko sta prispela, ju je pred vrati čakalo truplo. Na tleh je ležal mrtev Max. Agata je šla v hišo, med tem pa je Jurij dobro pregledal truplo. Pod truplom je bil listek. Nekaj je pisalo na njem. Zdelo se je pomembno, vendar se ni videlo, saj je bil listek

prepojen s krvjo. Jurij je poklical Agato in začela sta raziskovati.

Najprej sta pomislila na Izidorja. Zagotovo je imel on kaj s tem. Edini njegov obisk v zaporu je bila Margareta. Potem ima tudi ona prste vmes. Nemudoma sta se odpravila k Izidorju v zapor. Izidor ni hotel preveč izdati. Povedal je le, da ve, kdo je ubil Maxa. Povedal je, da je bila soseda Katarina, vendar ni mogla biti ona, saj je na počitnicah. Na truplu sta med tem Agata in Jurij našla prstan. Morilec ga je očitno izgubil. To je bila odlična sled. Agati se je zdel znan, vendar se ni spomnila, od kod. Šla sta do sodnikov, da bi jim povedala, kaj sta našla, vendar se je Agata medtem spomnila, čigav je prstan. Ko je bila obsojena in je šla v vodo, je še zadnjič pogledala občinstvo, ko jo je zaslepil svetleči prstan, zato je pogledala in videla lastnico prstana ... Margareto! Margareti so nato sodili. Šla je v zapor, iz katerega se je čez devet let vrnila skupaj z Izidorjem. V teh devetih letih sta se Jurij in Agata poročila in dobila dva otroka, deklico in dečka. Izidor in Margareta pa sta se skupaj preselila v Nemčijo, saj ju je Jurij izgnal z Visokega.

Nina Stiplošek

BRIHTNE GLAVCE

Pegam in Lambergar

Tokrat smo pripravili kviz o slovenski ljudski romanci oziroma o njeni vsebini. Pravilno izpolnjeno geslo nam lahko kot ponavadi pošljete na radio@oslasko.si ali ga oddate v nabiralnik šolskega radia in časopisa v avli matične šole.

1. Kje se dogaja ljudska pesem Pegam in Lambergar ?

- l) Na Dunaju.
- z) V Trstu.
- i) V Tržiču.

2. Kje živi Lambergar?

- t) Na ljubljanski zemlji.
- a) Na kranjski zemlji.
- n) Na celjski zemlji.

3. Kdaj Lambergar zapusti Dunaj?

- m) Zvečer.
- o) Popoldne.
- z) Zjutraj.

4. Kam gospodje kažejo s prsti?

- p) Proti ptici.
- s) Proti konju.
- b) Proti gradu.

5. Kaj mati svetuje Krištofu?

- p) Naj ne odide na dvoboj.

e) Naj odreže srednjo glavo.

t) Naj odreže krajni dve glavi.

6. Kaj se zgodi, ko Lambergar prihiti na Dunaj?

r) Pegamu pade žlica iz rok.

s) Pegam se skrije.

k) Pegam ne ve, kje ima meč.

7. Kako je Krištof zbadal Pegama?

u) Pogrešaš mamico.

g) Skrbi me za tvojo židano gospo, ki vdova bo ...

s) Mladi ste še, žal vam bo.

8. Ali Lambergar premaga Pegama?

a) Da.

b) Ne.

e) Nihče ne zmaga.

9. Kaj si Lambergar zaželi?

m) Ženo.

o) Otroke.

r) Tri gradove, da bi bili v njegovi lasti.

Nika Novak

KNJIŽNICA PŠ DEBRO

Urica z muco Copatarico

Otroci iz debrskega vrtca so 15. januarja 2015 ponovno obiskali knjižnico v PŠ Debro.

Potem ko so pravilno rešili zastavljeno uganko o mački, so prisluhnili eni najbolj znanih pravljic Ele Peroci Muca Copatarica, pravljici o prav posebni mucu, ki nerednim otrokom ponoči vzame copatke, jih očisti, zašije ali jim celo izdelava nove copatke ... Po poslušanju so otroci ob ilustracijah pripovedovali pravljico o Janezku, Tinetu, Špelci,

Tonki, Jurčku, Bobeku iz Male vasi in mucu Copatarici. Pred koncem obiska so si z zanimanjem ogledali slikanice, poučne knjige, revije o mačkah in njihovih sorodnikih.

Urica prijetnega druženja je prehitro minila. Obljubili smo si, da se bomo ponovno srečali februarja.

Lidija Toplišek

Z vami se igra krojaček Hlaček

Petek, 13. februar 2015, je bil dan za novo srečanje v šolski knjižnici v Debru.

Otroci in vzgojiteljice iz debrskega vrtca so prisluhnili desetim kratkim pravljicam o krojačku Hlačku pisatelja Leopolda Suhodolčana. Ena od skupin je s seboj pripeljala novega člana, papagaja Oskarja. Oskar je lutka, ki otroke spremlja pri vseh njihovih dejavnostih. Po

poslušanju so otroci iskali ustrezne ilustracije za posamezne pravljice, nato so pripovedovali, komu in na kakšne načine je pomagal krojaček Hlaček. Ob koncu prijetnega druženja smo si obljubili, da se bomo spet srečali marca, ko bo na vrsti pravljica Kajetana Koviča.

Lidija Toplišek

ONIS

Uspešni nastopi

Decembra 2014 so naši učenci z igro Zajčkovno leto nastopili v Kulturnem centru Laško na prireditvi Laško združuje dobre želje. Z isto igro

so se v istem mesecu predstavili tudi učencem prvih, drugih, četrtyh in petih, nastopili so tudi v Domu starejših občanov Laško.

Romana Pohar

PŠ VRH

Lutka Putka in kuhalnica

Z učenci smo pri interesni dejavnosti Lutka Putka naredili preprosto lutko iz lesene kuhalnice. Vsak je malo pobrskal po domačih predalih, če ima kakšno staro kuhalnico. Potrebovali smo tudi belo tempera barvo, flomastre, volno, nekaj koščkov blaga in vsestransko lepilo.

Najprej smo staro obrabljeno kuhalnico prebarvali z belo barvo. Ko se je posušila, smo na izbočeno stran kuhalnice narisali s flomastri oči, nos in usta. Iz volne smo izdelali lase, iz blaga pa sešili, zavezali in zalepili kose blaga v oblačilo lutke. Za konec je lahko še vsak prilepil na svojo lutko pisan ali bleščeč okrasek. Naučili smo se, kako se

z lutko iz kuhalnice igra, kako lutka oživi, dobi svoje ime in prav poseben glas. Takšno lutko si lahko izdelate doma tudi vi. Če nimate kuhalnice, lahko sami naredite kuhalnico iz kartona ali preprosto prebarvate kakšno odpadlo vejico drevesa v gozdu. Veselo lutkanje!

Klaudija Košenina

DEBATNI KLUB

Debatiramo, debatiramo ...

V soboto, 24. januarja 2015, smo se debaterji z mentorico Marjeto Ocvirk odpravili v Osnovno šolo Središče ob Dravi, kjer je bil debatni turnir.

Zjutraj smo se zbrali ob sedmih pred šolo Debro in se nato z avtobusom odpeljali v Središče ob Dravi. Iz naše šole smo debatirali Gaja Ahtik, Maja Frece, Lana Jošovec, Ajda Kostevc, Ajda Podkrižnik, Anja Stopar, Katjuša Tratar, Florjan Žagar in Saška Maček. Poleg četrtega,

petega in šestega mesta v skupini 34 ekip sta se Anja Stopar in Maja Frece izmed 102 debaterjev uvrstili na šesto in deveto mesto. Pred šolo smo se z avtobusom vrnili ob osmih zvečer. Za nami je bil čudovit in uspešen dan.

Saška Maček

Foto: Marjeta Ocvirk

ZGODOVINA

Učenci devetega razreda v celjskem muzeju

V četrtek, 8. januarja 2015, se nas je nekaj učencev z učiteljico zgodovine odpravilo v Celje v muzej, kjer je bila ob stoletnici prve svetovne vojne razstava tega strašljivega obdobja.

Ogledali smo si predmete iz takratnih časov, nato pa kratek film o vojni na Krasu. Kustosinja nam je povedala zanimivo zgodbo o tem, kako je Sveto pismo rešilo nekega slovenskega vojaka. Ob eksploziji je mladenič videl, kako je Sveto pismo »letelo« po zraku. Zganil se je in se pognal za knjigo, jo ujel ter shranil. Čez nekaj sekund je na mestu, na katerem je stal, preden je opazil knjigo, eksplodirala minska bomba ...

Videli smo pisma in zapiske vojakov, kjer je opisano, kakšen pekel so preživljali. In kako so mladi vojaki pogrešali družine, se sprva veselili, da bodo nazaj že do božiča, potem pa se je vojna zavlekla še cela štiri leta ... Sprehodili smo se tudi skozi prostore s fotografijami mladih fantov, ki so smrti dobesedno prikorakali v naročje.

Čas, ki so nam ga popestrile kustosinjina prijaznost ter slike in legende, nam je minil hitro, domov pa smo šli s kakšno novo informacijo več.

Učenci 9.a- in 9.b-razreda z mentorico Biljano Jošovec

ANGLEŠKA NOČ BRANJA

Ali v naši šoli kdaj straši?

V petek, 30., in soboto, 31. januarja, smo imeli v šoli noč branja v angleščini, ki jo je organizirala učiteljica Lidija Šober.

Spali smo v učilnici za angleščino. Najprej smo vse klopi prestavili na hodnik in prinesli blazine iz telovadnice. Bilo je kar naporno. Namestili smo se in čakalo nas je branje angleške knjige *The fault in our stars – Krive so zvezde*. Prebrali smo prva tri poglavja. Nato smo odšli v jedilnico na večerjo, ki jo je pripravila naša najljubša kuharica. Pripravila nam je špagete po bolonjsko. Ko smo pojedli, smo odšli nazaj v učilnico in se pripravili na film. Bil je odličen (vsebina je bila seveda ista kot v knjigi). Mislim, da se nas je zgodba vseh dotaknila. Ob njem pomisliš: »Zakaj se pritožujem in se smilim sam sebi, če sem zdrav in nimam smrtonosnega raka?« Ob koncu filma smo se skoraj vsa dekleta zjokala in porabila več kot pet robcev. Celo učiteljica je jokala! Res priporočam ogled. Ob tem filmu bi lahko vsak človek veliko bolj cenil, da je z njim vse v redu in da je živ in zdrav. No dovolj o tem, da se ne boste še vi zjokali. Ob filmu smo si privoščili navihančke z vanilijevo kremo in kokice. Mmmmmmm!

Po filmu smo doživeli šok. Naš sošolec Jakob je ugotovil, da so vhodna vrata odklenjena, kar je pomenilo, da je lahko nekdo v šoli in se plazi po temnih hodnikih ter nas opazuje. Učiteljica in Jakob sta odšla pogledat v avlo. In ob tem sprožila še alarm. Prišla sta Sintalov varnostnik in pomočnica ravnateljja Karolina Teršek. Spoznali

smo, da imamo v šoli odlična požarna vrata, kar pomeni, da so od zunaj lahko zaklenjena, medtem ko so od znotraj vedno odklenjena. Torej je bil ves kaos zaman! Ampak zdaj vsaj vemo.

No, po tem razburljivem dogodku smo še malo brali vsak svojo angleško knjigo. No, večino časa smo se pogovarjali o grozljivkah. Ne vem, od kod nam to?! Nato smo se podali v »pančevo deželo«. Zjutraj smo se zbudili in se preoblekli. Nato je sledil pogovor v angleščini, pri čemer slovenske besede niso bile dovoljene. Potem smo prebrali še dve poglavji v knjigi in rešili nekaj vaj v zvezi z njo. Ugotovili smo, da so to knjigo in film v Ameriki celo prepovedali, ker naj bi bila preobremenjujoča za otroke in mladostnike. A če vprašate mene, bi film priporočila vsem otrokom, da bi znali bolj spoštovati to, da so zdravi, da je njihovo življenje normalno, in da bi se zavedali, da so tudi majhni otroci in mladostniki umrljivi. Zadnje, kar se je zgodilo, je bilo nošenje blazin in pospravljanje klopi nazaj v učilnico. Spet smo imeli telovadbo. A bilo je zelo smešno! Kmalu zatem smo odšli vsak po svoje.

Meni je bila ta noč branja zelo všeč. Zelo zanimivo je, ko lahko poskusiš, kako je, če se znajdeš sam sredi New Yorka ali Londona in ljudje okoli tebe poznajo samo angleški jezik. In nam je šlo zelo dobro! Kar pa se tiče naslednjega leta: naj bo vse enako, le da bi trajalo dlje.

Zarja Nemec, foto: Lidija Šober

ANGLEŠKA NOČ BRANJA NA FOTOGRAFIJAH

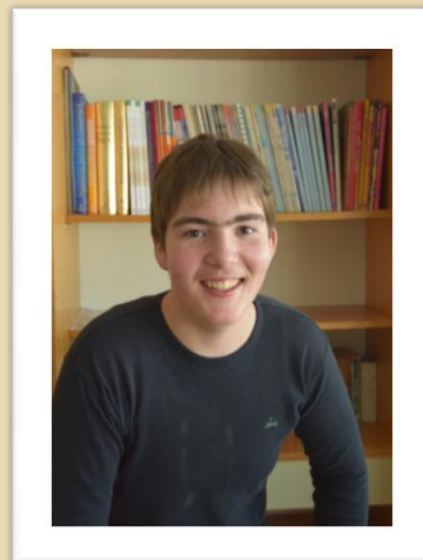

ANKETA

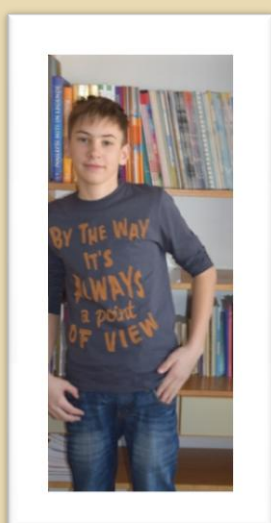
Bila je zanimiva noč

Tilen Pasarič: Ko sem se prijavil na noč branja, sem pričakoval, da se bomo imeli super in da se bomo naučili nekaj novih angleških besed. Moja pričakovanja so se seveda uresničila. Ob prihodu sem pomislil: »Ooooo, ne! Že spet šola ...« Ampak kmalu sem imel drugačno mnenje. Najprej smo si ogledali film, sledil pa je najboljši del noči. Ko je Jakob ugotovil, da so odprta zunanja vrata šole, je nastal cel preplah. S sošolcem Tilnom sva malo strašila dekleta. Na koncu smo ugotovili, da se vrata dajo odpreti samo iz notranje strani, iz zunanje pa ne, in smo odšli spat. Naslednje jutro je tako hitro minilo, da sem si želel še malo ostati. Upam, da bo angleška noč branja tudi naslednje leto. Učiteljici Lidiji Šober se zahvaljujem za odlično organizacijo in upam, da ji nismo delali prevelikih preglavic.

Barbara Grešak: Na noči branja iz angleščine sem se imela super. Ogledali smo si angleški film z naslovom Krive so zvezde. Tudi angleške knjige smo brali.

Tina Vorina: Pričakovala sem zabavno noč in jo tudi doživela. Naučila sem se kar nekaj novih besed, ki jih bom od zdaj naprej uporabljala. Upam, da bo naslednje leto enako, saj je bila to zelo zanimiva noč.

Jakob Pirš: Noč branja mi je bila zelo všeč, saj smo se pogovarjali v angleščini in brali knjige. Iz noči branja so mi ostali zelo lepi spomini in upam, da bomo drugo leto to ponovili.

REGIJSKO TEKMOVANJE IZ ANGLEŠČINE

Uspešni tekmovalci

Ste že kdaj slišali za Davida Copperfielda? Pa ne govorim o slavnem čarodeju, ampak o glavnem junaku Dickensovega romana iz 19. stoletja. Učenci, ki so se uvrstili na regijsko tekmovanje iz angleščine, so morali roman dobro poznati, saj so o njem pisali pisni sestavek v angleščini. Pokazati so morali tudi dobro poznavanje zgodovinskega ozadja romana in ustroja angleščine.

Regijsko tekmovanje iz angleščine smo letos gostili v Laškem, in sicer v Podružnični šoli Debro. V sredo, 28. januarja, se je 62 učencev iz celjske regije pomerilo v znanju angleščine. Upali so, da bodo osvojili srebrno priznanje in se uvrstili še na državno tekmovanje. Zanje je držalo pesti približno 25 mentorjev, ki so pomagali tudi pri izvedbi tekmovanja in naknadnem vrednotenju.

Tudi štirim učencem naše šole, šole Primoža Trubarja Laško, pod mentorstvom Otilije Dremel in Katarine Pinosa se je uspelo uvrstiti na regijsko tekmovanje. To so bili Januš Suša, Matija Podbreznik in Jan Zorko iz 9.a-razreda Laško ter Gašper Funda Povše iz 9.b-razreda Laško. Vsem je dobro šlo, najbolj pa sta se izkazala Gašper Funda Povše in Matija Podbreznik, ki sta osvojila srebrno priznanje, Matija pa se je uvrstil tudi na državno tekmovanje, kjer se bo boril še za zlato priznanje – želimo mu veliko uspeha.

Regijsko tekmovanje je bilo v Laškem prvič, zato smo veseli, da so se tekmovalci in njihovi mentorji v šoli počutili prijetno. Za to se moramo zahvaliti vsem, ki so kakorkoli pomagali pri organizaciji tekmovanja. Posebna zahvala tudi Turistično informacijskemu centru Laško in Thermani Laško, ki sta prispevala darila za mentorje ocenjevalce.

*Tina Košak,
organizatorica regijskega tekmovanja*

PRVOŠOLCI

Pomahali smo v Litvo

Z učenci 1.a-razreda matične šole Laško smo pred nekaj dnevi spoznali enako stare otroke iz Litve, natančneje iz mesta Kaunas. Za ta projekt sem se odločila, ker sem želela, da bi otroci bolje komunicirali, se spoznavali, a ne samo znotraj šole, temveč tudi v svetu, na primer s pomočjo videoklica v različnih jezikih. Verjamem, da otroci nimajo predsodkov, da so ljubeznivi, da imajo ogromno željo po odkrivanju in novostih. Predvsem pa jim učenje s konkretne ravni prinese res pravo znanje.

Izkušnja je bila nadvse zanimiva za vse, kar se je videlo v iskrih očeh učencev in pri njihovih neskončnih vprašanjih. Že ko smo se pripravljali na to srečanje, so se porodila vprašanja: »Kako jih bomo razumeli? Se bomo učili njihovega jezika? Pridejo k nam? Gremo mi tja? Kako se bomo videli preko računalnika?« Srečanje so začeli naši prijatelji iz Litve. Najprej so se nam predstavili, zaplesali, zapeli in nas povabili, da smo skupaj zaplesali njihov narodni ples. Potem smo bili na vrsti mi. Sklenili smo krog prijateljstva, vsak od učencev se je predstavil, zapeli smo pesem in ob

tem ugotovili, da jo poznajo tudi oni. Zato smo še skupaj zapeli, seveda vsak v svojem jeziku. Otroci so bili navdušeni, vsak je želel pred kamero pomahati, se pokazati, prihajalo je še več vprašanj, še več jih je zanimalo ...

Vse to in še več je zame notranja motivacija za nadaljevanje dela. Da učencem predstavimo tudi drugačnost, drugo kulturo in hkrati spoznamo domače okolje, oblikujemo narodno in državljansko zavest, privzgamemo strpnost do drugače živečih, se naučimo kakšno tujo besedo in spoznamo varno uporabo računalnika. Pomah.

Daniela Čalušič

VALENTINOVO

Kaj imajo skupnega valentinovo, Kupido in Psiha?

Valentinovo oziroma dan svetega Valentina je praznik ali bolje rečeno običaj, ki ga praznujemo skoraj po celem svetu. Praznujemo ga 14. februarja. Navade na ta dan niso povsod enake. To je dan, ko lahko nekomu pokažemo, da ga imamo radi. Ob tej priložnosti si pari podarijo zlasti cvetje, voščilnice in drobna darila. Valentinovo je predvsem praznik zaljubljenecv, prijateljev in vseh, ki se imajo radi.

Prvo pričevanje o povezanosti dneva svetega Valentina z romantično ljubeznijo sega v 14. stoletje, ko so v Angliji in Franciji 14. februar označevali kot dan, ko se ženijo ptički. V tej dobi so si ljubimci takrat izmenjevali pisemca.

Le kdo ne pozna Kupida, skodranega, plavolasega fantiča, ki z lokom in s puščico meri naravnost v srca zaljubljenecv? Po raznih legendah naj bi bil odgovoren za to, da bi se ljudje zaljubljali in imeli radi. Vsakdo, ki mu Kupido s svojo puščico prebode srce, naj bi se zaljubil v prvega človeka, ki ga sreča.

A Kupido ni skrbel samo za druge. Po grški mitologiji se je zaljubil v Psiho, ki ni bila boginja, ampak navadna smrtnica. Ko je Kupidova mati Venera videla prekrasno Psiho, je bila tako ljubosumna nanjo in na njeno lepoto, da je ukazala sinu, naj jo kaznuje. A Kupido se je v Psiho zaljubil na prvi pogled in jo je kljub materinemu besu vzel za ženo. Med zaljubljenecma je bila visoka prepreka – ker Psiha ni bila boginja, Kupida ni smela nikoli pogledati. S tem se je sprijaznila, a nekega dne so jo njene sestre prepričale, da je dvignila glavo in se Kupidu zazrla v oči. Moža je to tako razjezilo, da jo je zapustil, hkrati pa je izginil tudi njun prekrasen grad z vrtovi.

Psiha je bila obupana, izgubljena je tavalala naokoli in iskala svojega ljubljenelega Kupida. Po naključju je prišla prav do Venerinega templja. Hudobna tašča, boginja ljubezni Venera, je hotela Psiho uničiti, zato ji je postavljala različne naloge, vsaka je bila težja in nevarnejša od prejšnje. Za zadnjo nalogo je Venera ukazala Psihi, naj odnese majhno škatlo v podzemni svet in vanjo spravi nekaj lepote žene boga Plutona, ki je vladal podzemlju. Kljub prepovedi, da škatle pod nobenim pogojem ne sme odpreti, je Psiho spet premamila skušnjava. Odprla je škatlo in se pogreznila v večno spanje. Ko je Kupido našel svojo ljubezen mrtvo, se je pokesal in ji oprostil za njeno radovednost. Bogove pa je Psihina brezpogojna ljubezen do Kupida tako ganila, da so jo sprejeli medse.

Eva Vujasinović, risba Gaja Kolšek

Aleks Briz

Valentine's
Day

Veliko sreče in
ljubezni vam želi
vaš KRATKOČASNIK!

"Resnična ljubezen se začne,
ko se ničesar ne pričakuje v zameno."

-Antoine De Saint-Exupery

USTVARJALNO SKOZI ZIMSKI ČAS

Sodelovanje na natečaju Kar seješ, to žanješ

Čebelarstva zveza Slovenije bo s pomočjo razpisa izbrala najbolj izvirne, domiselne in pristne likovne rešitve, ki smo jih lahko predstavili s 24 motivi oziroma nalogami za reševanje.

Namen natečaja je spodbujati kreativno razmišljanje otrok, jih usmerjati k pozornemu opazovanju in doživljanju narave, ozaveščati o pomenu varovanja okolja, o vlogi in ranljivosti čebel ter poznavanju čebelarstva in čebeljih pridelkov. Najboljša dela bodo uporabili za

nastanek didaktične igre (spominske karte) v obliki pomanjšanih panjskih končnic. Potrudili smo se in upamo, da se bo morda med srečnimi izbranci našel tudi kakšen naš izdelek. Predstavljamo vam nekaj svojih umetnin.

Učenci PŠ Šentrupert in Renata Kolšek

ZIMSKE RADOSTI

Ledeno gledališče na prostem

Na čudovit sončen dan smo izvedli zimski športni dan.

Poleg sankanja in iger na snegu smo bili tudi zelo ustvarjalni. Iz snežnih opek, ki smo jih izrezovali z lopatkami iz snega, smo zgradili pravcati sneženi grad. Pridružila sta nam snežni ježek in

razigran pes Piki. Ne boste verjeli, ogledali smo si celo lutkovno predstavo v ledenem gledališču na prostem in se pogreli ob lončku toplega čaja.

Učenci PŠ Šentrupert z učiteljicami

ČIRA ČARA

Čarodej Andrej

Čarodej Andrej nas je znova presenetil s sto in eno čarovnijo. Uživali smo in se čudili njegovim spretnim prstom.

Učenci PŠ Šentrupert z učiteljicami

PŠ ŠENTRUPERT

Skrivnostni darovalec ptičje hišice

Povsem običajno je, da nas dobri možje obdarijo decembra. Pri nas v Šentrupertu pa se je v začetku februarja ob čebelnjaku in medovitem vrtu pojavila lepa ročno izdelana ptičja hišica. Še danes se sprašujemo, kdo nam jo je izdelal in postavil. Iskrena hvala darovalcu! Veseli smo mi in ptički, ki že pridno zobljejo semena pod novo streho.

Učenci in učiteljice

DOBRODELNI KONCERT ZA DRUGI DOM

Dobrodelni glasbeniki in pevci

5. februarja 2015 je bil v Thermani Laško dobrodelni koncert Drugi dom, namenjen otrokom s cerebralno paralizo.

Nastopilo je mnogo znanih skupin, kot so Modrijani, Okrogli muzikanti, Alpski kvintet, Navihanke, ki se jim je pridružil tudi naš šolski pevski zbor. Koncert je z največjim veseljem

vodil Dejan Privat. Udeležba je bila dobra in vsaka vstopnica je prispevala 10 evrov za društvo Drugi dom. Vzdušje so popestrili vsi pevci, pevke in inštrumentalisti, ki so se z dobrim srcem zavzeli za to, da bi se v skladu zbralo čim več denarja. Organizatorji si prizadevajo za to, da bi lahko z zbranim denarjem nudili dom otrokom s posebnimi potrebami in da bi se še drugi ljudje podučili o cerebralni paralizi. Društvo je ustanovila Andreja Pader, ki ima šestnajstletnega sina Filipa, ki trpi zaradi takšne vrste paralize.

Večer je bil zabaven in organizatorji upajo, da se bo udeležba z vsakim letom večala.

Sara Sakić

ŠOLA V NARAVI

Dnevnik smučarske šole v naravi

V ponedeljek, 19. 1. 2015, sem morala vstati zelo zgodaj. Z avtobusom smo se odpeljali na Golte. Bila sem polna pričakovanj. Po kosilu smo smučali, proti večeru pa odšli na dolg sprehod.

V torek, 20. 1. 2015, sem se imela zelo lepo, a vseeno sem imela domotožje. Po pouku smo smučali in šlo mi je zelo dobro. Zvečer se pogledala slike v albumu in se odpravila spat.

V sredo, 21. 1. 2015, smo se na smučišču učili ustavljanja in delati zavoje. Bila sem zelo utrujena. Komaj sem čakala večerjo.

V četrtek, 22. 1. 2015, sem se zbudila že ob sedmih. Ker sem dobro smučala, sem lahko šla na tekoči trak. Moja sošolka je bila užaljena, ker sem bila boljša od nje.

V petek, 23. 1. 2015, sem vse spakirala in pospravila. Odpravljali smo se domov. Čeprav sem imela domotožje, te smučarske šole ne bom nikoli pozabila.

Neža Sušič

Mi gremo pa na progo

Mi gremo pa na progo

se smučat naučit,

da bomo smučal kakor Tina.

Mi gremo pa na skakaln'co

se skakat naučit,

da bomo skakal kakor Peter.

Mi pa gremo zda,

domov se smučat,

Tino in Petra oponašat.

Jožica Terbovc

Golte

Zgodaj zjutraj, ko ljudje še spe,

smo mi na Golte odpeljali se.

Rano smo vstajali in smučali,

vse do kosila, po kosilu pa spet

s smučmi drveli navzdol.

Na progah mladi in stari ljudje,

vsi dobro smučajo že.

Pravi mraz bil je tam, pihal veter je močan.

Sonce pa sijalo je skoraj vsak dan.

Bele proge so bleščale se, v soncu so slepile nas,

iz bleščic bilo je vse, še spomini, ki v nas žive.

Asja Zupanc Rezec

Prijetni spomini

Na smučanju se mi je najbolj vtisnilo v spomin to, ko sem se prvič peljala z gondolo in s sedežnico.

Sprva me je bilo malo strah, sčasoma pa sem se navadila. Najbolj mi je bilo všeč, ko sem spoznala novo tehniko smučanja – paralelne zavoje. Na začetku so bili zelo težki, zdaj pa jih že znam voziti. Na smučanje bi še šla, saj mi je bilo zelo všeč.

Maja Videc

Golte

Zjutraj smo se zbudili,
proti šoli krenili,
malo nas je manjkalo,
a vse dobro je bilo.

Odšli smo na dolgo pot,
proti Goltem naprot.
Prišli smo do cilja,
tam ni bila nobena familija.

Z gondolo smo se peljali
in se na glas smejali,
na sobe čakali
in igrice igrali.

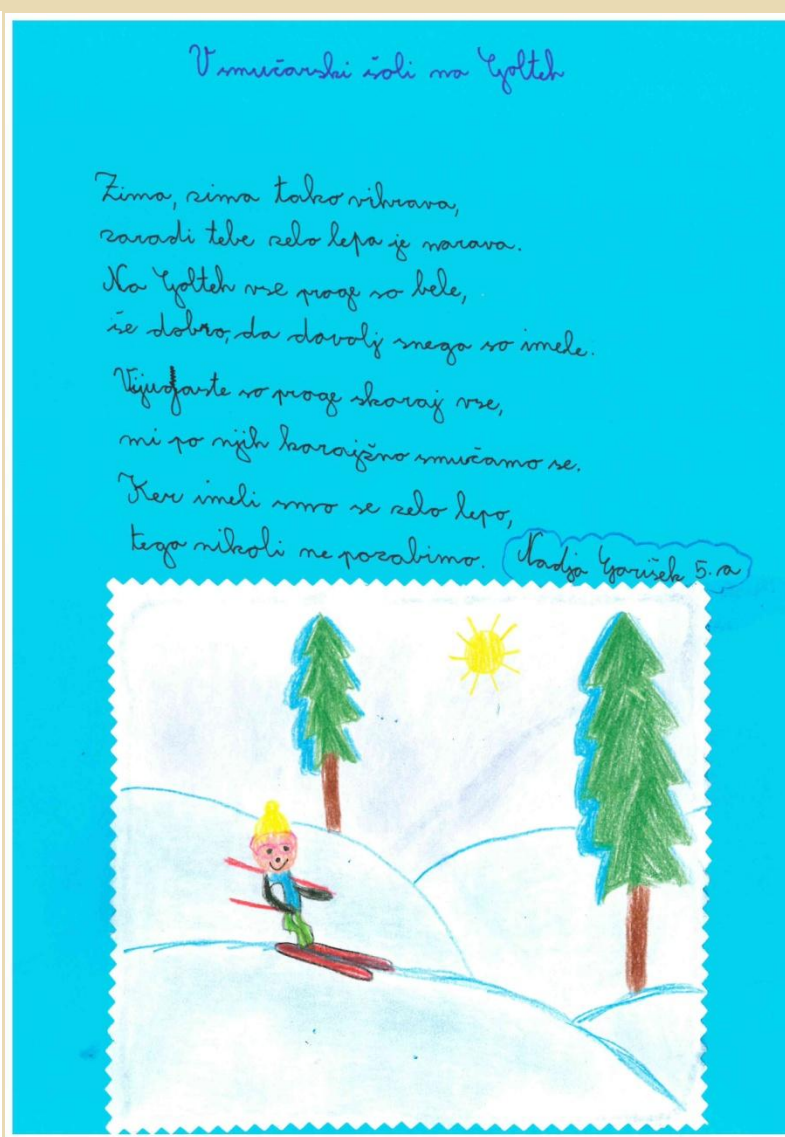
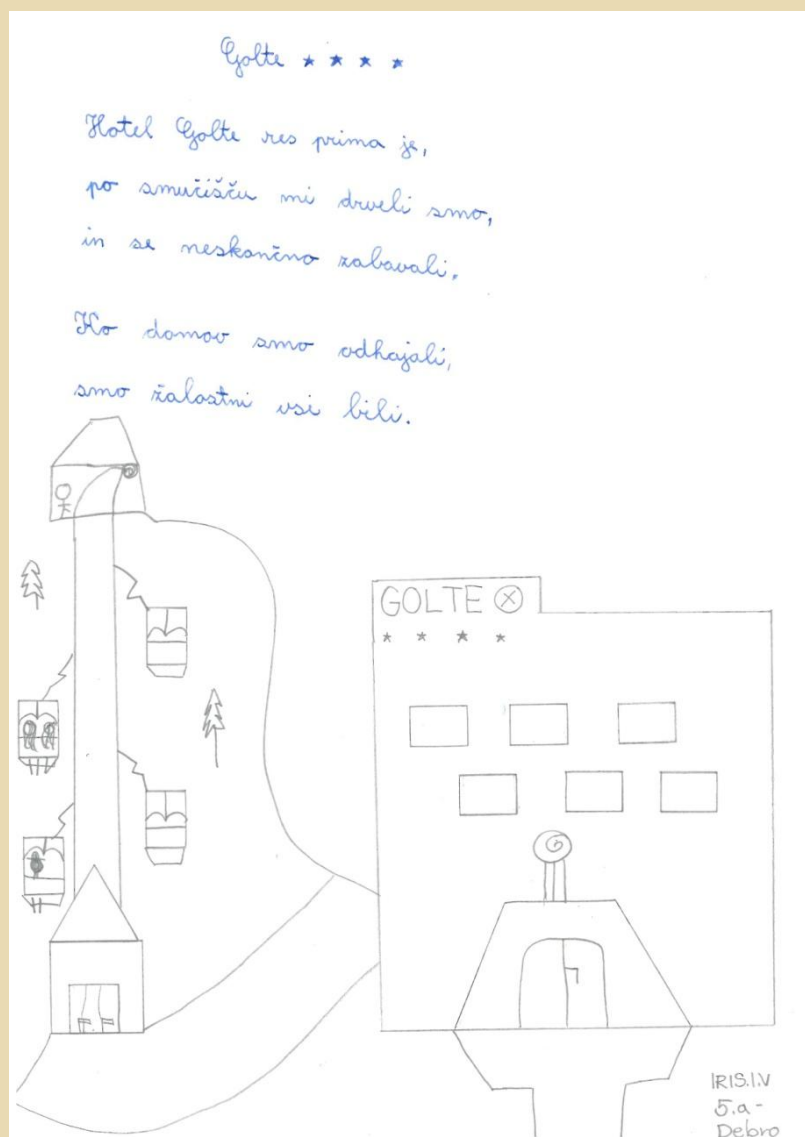
V sobah smo se imeli fino,
a nismo kupovali vino,
jedli smo pomfri in ribe,
da ni šlo nič v pomije.

Odšli smo na bele strmine
in se spustili v doline,
eni hitreje,
drugi počasneje.

Nato odšli smo k pouku,
v ledeni bar v prvem štuku,
zvečer pa šli smo na pohod
k hribu nasprot.
Ko smo se vrnili,
smo hitro zaspali in sladko sanjali.
Zjutraj smo se zbudili
in sobe uredili.

Tako preživelimo smo šolo v naravi,
pravi smučarji postali.
V petek se pa poslovili
in z busom se domov vrnili.

Žak Lončar

Smešne prigode v šoli v naravi

V zimski šoli v naravi je bilo zelo lepo. Peljali smo se z gondolo. Vsak dan je bil zajtrk ob 7.30, kosilo smo imeli ob 11. uri in večerjo ob 7. uri.

Zjutraj smo se zbudili in se uredili. Šli smo na samopostrežni zajtrk. Nato smo imeli deset minut odmora, potem smo šli na učno uro. Najbolj smešno je bilo, ko je učitelj Jože Zupan zamenjal učne liste in nam dal rešitve. Vsi smo hitro končali, saj smo približno vedeli vse odgovore. Rekla sem Žanu, naj pogleda rešitve, saj jih je imel čisto pred seboj. Pri smučanju smo bili z Žanom in s Klemnom skupaj v skupini. Ko smo že znali malo bolje smučati, smo šli na progo 8. Tam smo se nazaj gor pripeljali s sidrom. Peljala sva se s Klemnom. Smuči so se nama križale in sva skoraj padla. Za večerjo smo zadnji dan imeli tudi pico in sok. Ko je bila učiteljica Nevenka Turnšek dežurna, smo lahko gledali televizijo do

treh zjutraj, vendar potih. S Simono in z Ivono smo gledale televizijo do pol enih, nato pa smo šle spat. Ko sem se zbudila, sem bila vsa skuštrana. Najbolj zanimiv dogodek je bil nastop v četrtek. Najbolj mi je bilo smešno, ko so Klemen, Žan, Aleks in Jan igrali babico, ki rojeva. Klemen je bil kot babica zelo smešen. V sredo smo šli na pohod na vrh Golt, tam nas sta učitelja Albin Simonič in Jože Zupan spraševala, kje so določeni kraji. Nazaj dol je bila pot zelo spolzka. Enkrat sem skoraj padla. Na avtobusu sva sedeli skupaj z Tjašo. Ko smo bili na Lopati, smo poklicali starše. Počakali so nas v avli Osnovne šole Laško. Z očetom sva se komaj dokopala do prtljage, saj so se vsi rinili.

Zala Tausas

Pričakovanja so se uresničila

Učenci 5.b-razreda iz Laškega so preživeli cel teden na Golteh v smučarski šoli v naravi. V tem času so pridno pisali dnevnik. Objavljamo nekaj njihovih zanimivih zapisov.

Roman Aleš Pušnik: Komaj sem čakal, da bo prišel dan, ko bomo odšli na smučanje na Golte. Čas se je bližal in konec tedna sem veliko razmišljal, kje je to, kako se bomo imeli, s kom bom v sobi ... Na internetu sem si ogledal Golte, hotel in okolico. Bil sem navdušen. Z mamico sva pripravila po seznamu vse potrebno. Ati mi je pripravil smuči, smučarske čevlje in palice. Prišel je težko pričakovan dan za odhod od doma.

Aleks Korun, ponedeljek, 26. 1. 2015

Mama me je zbudila ob sedmih zjutraj. Oblekla sva se, dala prtljago v avto in se odpeljala na avtobusno postajo. Čez nekaj minut smo se poslovili od staršev in sedli na avtobus. Peljali smo se skozi Celje in zavili na avtocesto. Kmalu sem že videl gore, pokrite s snegom. Čez pol ure smo prišli do postaje za gondolo. Z njo smo se odpeljali do hotela. V recepciji smo dobili kartice za sobe. Prtljago smo odnesli v sobe in razpakirali. Zbrali smo se na zbirnem mestu, kjer nam je učitelj razložil pravila in urnik. Sledilo je kosilo in po kosilu je bilo na vrsti smučanje.

Tjaša Gorišek, torek, 27. 1. 2015

Zjutraj sem zbudila ob 7. uri, Julija in Neja pa malo pozneje. Odšle smo na zajtrk, kjer smo jedli, kar smo si sami izbrali. Jaz sem jedla čokoladne kosmiče z mlekom. Med učno uro smo pisali razglednice staršem. Sledilo je smučanje. Na sedežnici sem imela nekaj težav s sestopanjem, a se je vse srečno končalo. Smučali smo že po strmih progah. Po smučanju smo z užitkom pojedli kosilo.

Jan Gunzek, sredo, 28. 1. 2015

V sredo zjutraj je zelo pihalo. Ko smo s sedežnico prišli na vrh, smo se morali upreti s palicami, da nas veter ni premaknil. Hitro smo se spustili navzdol za učiteljem. Veter nam ni prišel do živega, samo malo nas je upočasn timer. Po kosilu smo imeli počitek. Tudi popoldne smo smučali. Opremili smo se za pohod na razgledno točko, od koder smo opazovali Celjsko kočo, Šoštanj in Kum. Utrujeni smo se vrnili v hotel in zato nam je večerja zelo teknila. Po večerji smo pisali dnevnik, še malo gledali televizijo in nato utrujeni zaspali.

Roman Aleš Pušnik, četrtek, 29. 1. 2015

Zjutraj, ko sem pogledal skozi okno, je bilo vse megleno. Kmalu je prišel dežurni učitelj in preveril, če smo pripravljene za zajtrk. Po zajtrku smo imeli pouk in učitelj nam je povedal zgodbo o skali Igla. Na smučišču smo se naučili voziti s sidro. Smuka je bila prijetna. Vozil sem zadnji, da ne bi oviral ostalih. Po okusni večerji smo imeli prireditev, na kateri je vsaka soba predstavila svojo točko. Bilo je zelo prijetno in zabavno.

Julija Teršek, petek, 30. 1. 2015

Ker se je vreme zelo poslabšalo, so se učitelji odločili, da bomo zapustili Golte prej, kot smo nameravali. O tem smo obvestili starše in že po zajtrku pospravili prtljago. Z gondolo smo se spustili do avtobusa, ki nas je odpeljal v Laško. Pred šolo sta me čakala mamica in brat. Na Golteh mi je bilo zelo všeč in bi kakšen dan še ostala.

MŠ LAŠKO

Plavalni tečaj

Učenci 3.a-razreda Laško smo imeli decembra plavalni tečaj, ki smo ga vsi nestrpno pričakovali.

Na začetku smo se vedno ogreli, skočili pod tuš in hop v bazen. Po nekaj minutah igre v bazenu smo začeli delati vaje, ki so izboljšale naše znanje plavanja. Plavanje je sicer super, vendar smo vedno komaj čakali na trenutek, ko smo lahko nekajkrat skočili v bazen. Najboljši skoki so bili seveda skupinski. Ponovno smo zaplavali nekaj krogov, se naučili plavati mrtvaka, in ker smo bili zelo pridni in poslušni, smo si prislužili še nekaj spustov po toboganu.

Urška Wiegele

MALE PUSTNE MIŠKE

Sestavine za 4 osebe:

- 4 jajca
- 2 jogurta
- 4 jogurtove lončke gladke moke
- 2 pecilna praška ali vinski kamen
- 1 zavitek sladkorja Burbone vanilje ali 2 vaniljeva sladkorja
- 0,03 dl ruma
- pol čajne žličke soli
- 1 l olja za cvrtje

Priprava:

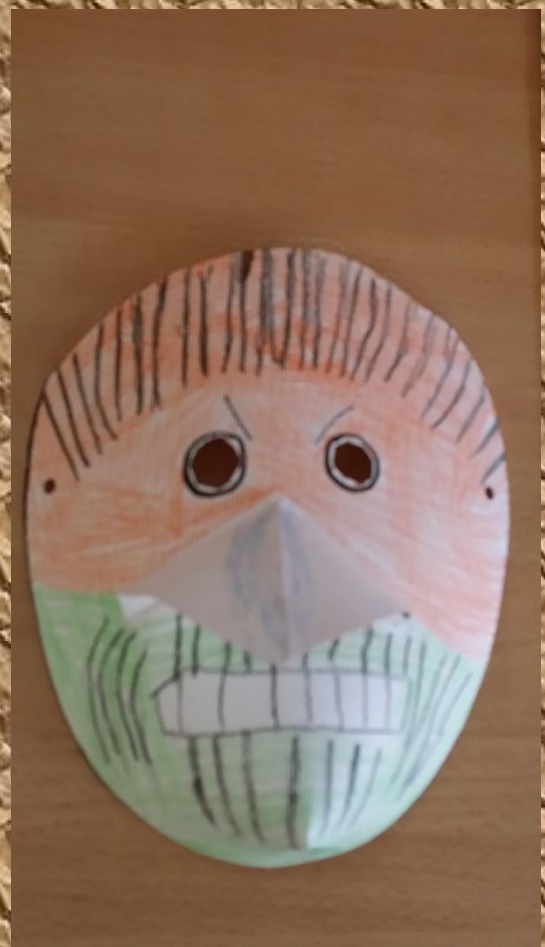
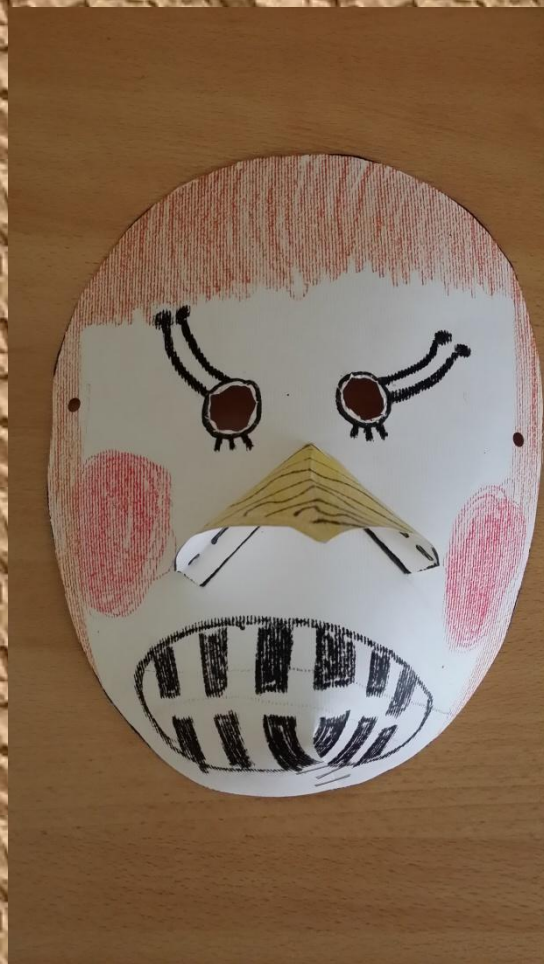
Iz navedenih sestavin umešamo testo. Lahko tudi pripravo miške iz brezgultenske moke, vendar takrat je količina moke malo manjša. Miškam tudi lahko dodamo rozine, slednje lahko prej malo namočimo v rumu. Olje ogrejemo in preverimo temperaturo tako, da damo čisto malo miško v olje, ko ta lepo zacvrči in se odlepi od dna posode, je olje dovolj vroče za peko. Miške z čajno žličko spustimo nad vročo maščobo in to počnemo vedno na istem mestu, saj se miške same premikajo in če so lepe okrogle tudi se same obračajo. Drugače pa miške večkrat obmemo in cvremo nekje 5 minut. Miške pobereмо iz olja in položimo na papirnato brisačo, da se olje odcedi in potresemo s sladkorjem v prahu.

MŠ LAŠKO

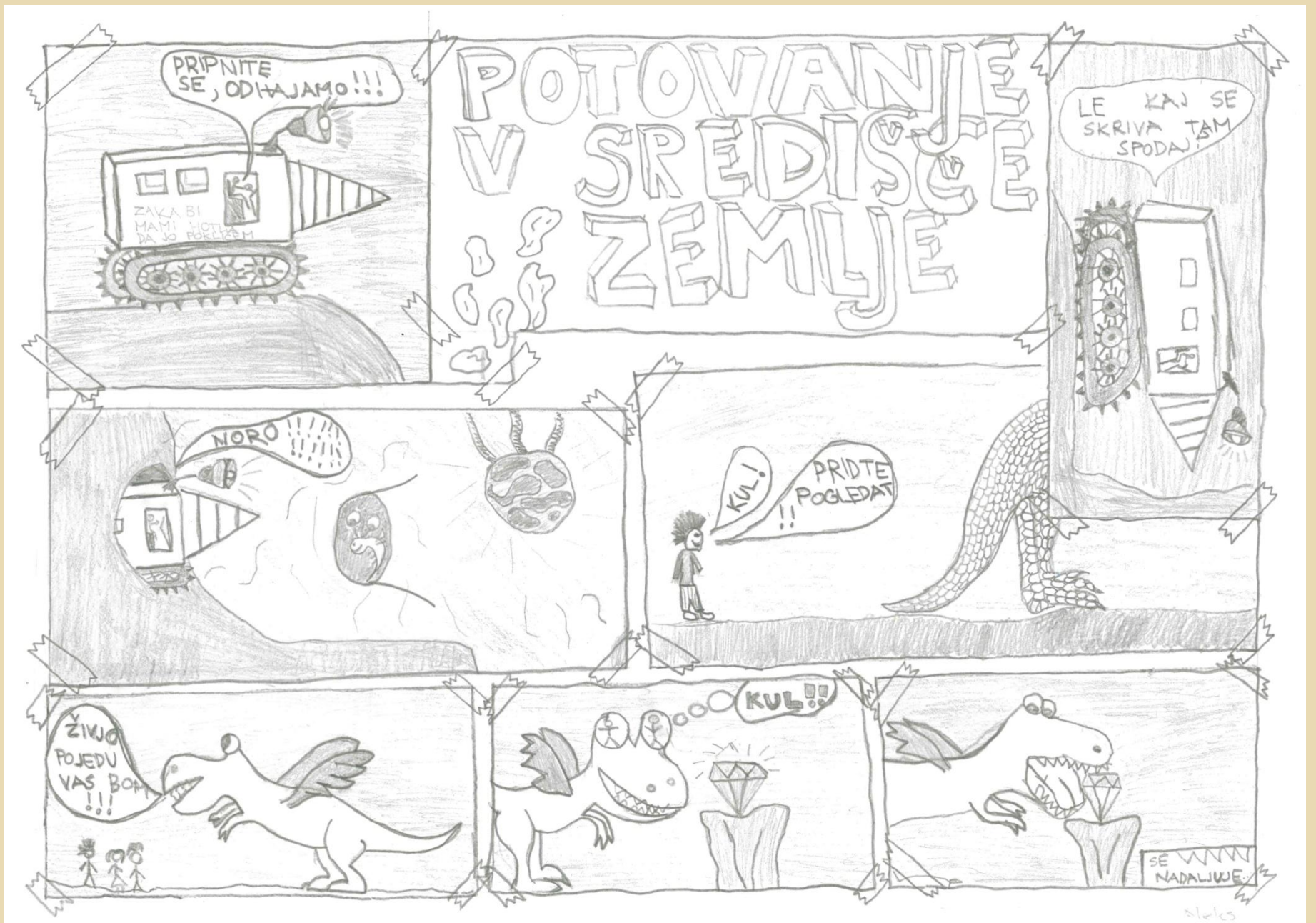
Prvošolske maske

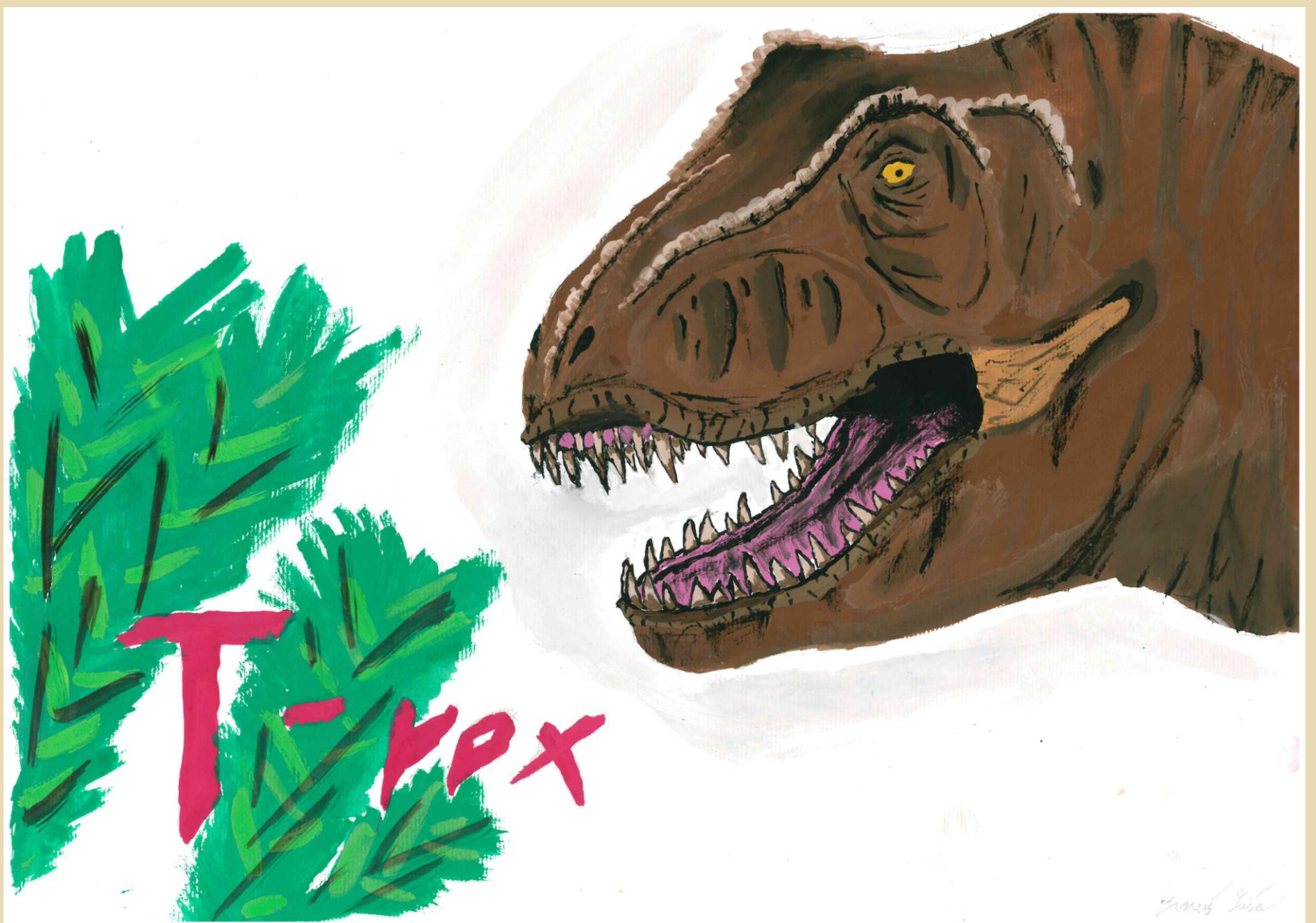
Učenci 1.b-razreda

Anemarie Hrastnik

Aleks Brižič

Januš Suša

Obvestilo!

Zaradi obnovitvenih del je zbiranje starega papirja na matični šoli še vedno onemogočeno. Zaključek šale
Star papir lahko še naprej vozite na Surovino, ki pa ima s 1. 2. 2015 spremenjen delovni čas.

**SUROVINA LAŠKO JE ODPRTA
LE DO 14.00 URE.**

Petra Velikonja

